

mens egentlige handling med kuppet og de mange efterfølgende forsøg interesserer Yates mindre. Han har koncentreret sig om det leben, der pulserer ind imellem. Veloplagt fører han sine personer frem og giver dem nøjagtig den tid, der er nok til at bevare galskaben. Hans behærdige behandling af det store persongalleri giver filmen de mange overraskelser, som da også til sidst gør en ende på kuppet.

Erik Hvidt

■ FIRE UHELDIGE HELTE

The Hot Rock. **Eng. titel:** How to Steal a Diamond in four Uneasy Lessons. USA 1972. **Dist:** 20th Century Fox. **P-selskab:** Landers-Roberts, Inc. **P:** Hal Landers, Bobby Roberts. **P-sup:** David Golden. **P-leder:** Saul Wurtzel. **Instr:** Peter Yates. **Instr-ass:** Ted Zachary. **2nd unit-instr:** Nick Sgarro. **Stunt-instr:** Carey Loftin. **Manus:** William Goldman. **Efter:** roman af Donald E. Westlake: »The Hot Rock« (dansk udgave: »Der var engang en diamant«). **Foto:** Ed Brown. **Farve:** DeLuxe. **Format:** Panavision. **Klip:** Frank P. Keller, Fred W. Berger. **P-tegner:** John Robert Lloyd. **Ark:** Bob Wrightman. **Dekor:** Robert Drumheller. **Kost:** Ruth Horley, Peggy Farrell, Joe Dehn. **Komp/Arr:** Quincy Jones. **Musikken spillet af:** Gerry Mulligan (bs), Clark Terry (tp), Frank Rosolino (tb), Jerome Richardson (ts), Grady Tate (dm), Ray Brown (b), Chuck Rainey, Carol Kaye (congo & bongotrommer), Emile Richards (Slagtøj), The Don Elliott Voices. **Sang:** »When You Believe« af Bill Rinehart, sunget af Tata. **Tone:** James Sabat, Theodore Soderberg. **Sp-E:** Ira Anderson, Jr. **Makeup:** Irving Buchman. **Rollebesætter:** Alixe Cordin. **Medv:** Robert Redford (John Archibald Dortmund), George Segal (Andrew Kelp), Zero Mostel (Abe Greenberg), Ron Leibman (Murch), Paul Sand (Alan Greenberg), Moses Gunn (Dr. Amusa), William Redfield (Hoover), Topo Swope (Sis), Charlotte Rae (Murchs mor), Graham P. Jarvis (Fangevogter), Harry Belafonte (Rollo), Seth Allen (Glad hippie), Robert Levine (Betjent på politistationen), Lee Wallace (Dr. Strauss), Robert Weil (Albert), Lynne Gordon (Miasmo), Grania O'Malley (»Bird Lady«), Fred Cook (Otto), Mark Dawson (Museumsvagt), Gilbert Lewis (Museumsvagt), George Bartenieff (Museumsvagt), Ed Bernard, Charles White, Christopher Guest (Politibetjente), Madison Arnold, Joseph Leon, Paul Benedict, Chadwick Browne, Hugh Hurd. **Længde:** 105 min., 2770 m. **Censur:** Grøn. **Udl:** Fox-MGM. **Prem:** Nørreport.

Indspilningen startede den 24. maj 1971, eksteriør-scener optaget i New York City.

Kærlighed om eftermiddagen

Efter ca. 10 års arbejde er Eric Rohmer nu nået til den 6. og sidste af sine »contes moraux« – moralske fortællinger, et projekt, der startede med to film, som vi endnu ikke har set herhjemme: »La Boulangère de Monceau« og »La Carrière de Suzanne« og som ellers indeholder »Min nat hos Maud«, »Nymfomanen« og »Claire Knæ«.

»Kærlighed om eftermiddagen« er altså sidste film i antologien, og den er bygget op over den samme tematik som de øvrige: en mand elsker en kvinde, men af forskellige grunde, moralske, religiøse eller etiske, forlader han hende til fordel for en anden. Han har for en kort stund brudt med den borgerlige sikkerhed for at snuse til noget andet og mere spændende, som han har drømt om, men som han i sidste øjeblik alligevel indser, at han ikke har hverken formål eller kondition til at klare.

Hovedpersonen i denne film hedder Frédéric. Han er i 30'erne og fører en borgerlig mænsterliv i en lille forstad til Paris. Når han er hjemme, er han

omgivet af sin smukke kone og sin dejlige datter, og når han hver morgen tager det samme tog ind til byen, mødes han af de samme velformede og let sladrede sekretærer på sit kontor.

Hver frokostpause får han tiden til at gå med at se på damer og lege lidt med tanken om at gøre kur til dem. Det bliver dog ikke til noget, for hvorfor skulle han? Tværtimod bliver frokostkikkeriet til en yderligere måske lidt forkrampet bekræftelse på, hvor godt han har det, og hvor lykkeligt hans ægteskab er. Ingen af disse forbigående damer kan bringe ham ud af fatning, og efter hver frokostpause ender han både mentalt og fysisk i den borgerlige sikkerhed igen.

Pludselig kommer Chloe ind i billedet. Hun er et bekendtskab fra Frédéric's fortid. Hun er yngre end konen og helt blottet for de idealer og den sikkerhed, som Frédéric har dyrket op omkring sig, og hun installerer sig med den største naturlighed i Frédéric's tilværelse. Han forsøger at tage situationen naturligt, men er ikke helt uberørt. Han har nået et kritisk punkt i sin tilværelse, hvor han mere eller mindre bevidst er parat til at lade sig forføre. Et sted i begyndelsen af filmen er han inde for at købe en trøje – men han lader sig overbevise af en pige i forretningen om, at han i stedet hellere skulle købe en skjorte. Pigen er dejlig at se på – og det er argument nok for Frédéric.

Således er det fat med ham, da Chloe dukker op. Den rolige borgerlige tilværelse er ved at forekomme Frédéric for rolig. Bag hans perfekte facade lurer frustrationer og utilfredsstillede behov – og han dels griber, dels bliver grebet af muligheden for at få disse behov tilfredsstillet. Han kommer således i den konflikt, som er central i alle de moralske historier: konflikten mellem trofasthed og ærlighed (den centrale borgerlige konflikt hos Rohmer). For at komme ud af konflikten må han vælge, og valget er en af de mest pinagtige situationer, man kan stille det borgerskab overfor, som altid har ladet udenforstående ting styre deres tilværelse.

»Kærlighed om eftermiddagen« er historien om en fristelse, som Frédéric et øjeblik ligger under for, accepterer og dyrker. Fristelsen er naturligvis i første række identisk med Chloes person og samtidig med, at han accepterer denne fristelse, søger han på alle måder at eliminere den. Forholdet til Chloe må »normaliseres«, borgerliggøres. Det er inden for hans omgangskreds ikke uacceptabelt at en mand holder sig en elskerinde, men det er uacceptabelt at elskerinden ser ud som Chloe gjorde, da hun pludselig en dag meldte sig på hans kontor og mest af alt lignede en hippie. Hans omdømme er i fare. Der snakkes om ham på kontoret og blandt vennerne. Han forsøger at bøde på dette ved at lave Chloe om, gøre hende »normal« og attraktiv i medborgerskabets øjne – en forsvarsmekanisme, som

har til hensigt at kanalisere faren for den bestående orden ind i sådanne baner, at den i stedet for at spolere, tværtimod kan medvirke til at genoprette den tidligere orden.

Roen bliver ikke genoprettet, for det viser sig, at fristelsen ikke blot var personen Chloe, men tillige noget dybere: kravet om et alternativ til hans nuværende tilværelse.

I det øjeblik, hvor Frédéric er ved at bukke under for fristelsen, modstår han den og vender tilbage til folden. Der er flere grunde til, han gør det. Dels har han som sagt søgt at eliminere fristelsen ved at gøre Chloe mindre »farlig«, dels frygter han den uundgåelige skuffelse ved omsider at stå ansigt til ansigt med eventyret, og endelig indser han måske, at den borgerlighed, som han har dyrket i alle disse år, har gjort ham uegnet til at møde udfordringen og realisere sig selv på et andet plan. Han forlader Chloe og vender tilbage til sin kone – men der er ikke megen »happy-end« i dette faktum.

I den scene hvor ægtefællerne forenes, spilles der tydeligt på en følelsesmæssig dobbelthed. Frédéric går ikke umærket ud af sammenstødet med sine skuffede drømmerier om at føre et andet liv. »Man kan ikke leve to tilværelser«, har Chloe sagt til ham, og han har valgt – ikke den bedste af alle tilværelser, men den eneste han var i stand til at leve, og han har samtidig måttet acceptere, at det var en illusion, at hans borgerlige tilværelse kunne give ham både sikkerhed og spænding. Trofastheden har sejret, men tilbage på slagmarken ligger – oprigtigheden.

Rohmer er blevet kaldt en af den nye bølges fineste stilister, og samtidig er han blevet fordømt som en klinisk og litterær instruktør. »Kærlighed om eftermiddagen« er en af hans rigeste film, en af de mest underfundige, hvor det er tydeligt at historiens enkelhed, som han har udtalt i et interview til »Le Monde«, hviler på en minutøs konstruktion hvad angår drejebog, valg af dekorationer og eksteriører og på valget af skuespillere.

Chloes rolle spilles af Zouzou, en fransk twist-danserinde fra 60'erne og hun er et strålende valg. Hun dækker netop den dobbelthed, som ligger i personen – på én gang tiltrækkende og dog »anderledes« end de piger, som Frédéric (Bernard Verley) får frokostpauserne til at gå med at se på. Chloe og Frédéric bliver således både faktisk og tematisk et umage par, som ikke lader sig forene.

Claus Ib Olsen

■ KÆRLIGHED OM EFTERMIDDAGEN

L'amour, l'après-midi. Frankrig 1972. **Dist:** Warner-Columbia. **P-selskab:** Films du Losange/Columbia. **P-ledere:** Barbet Schroeder, Pierre Cottrell. **Instr/Manus:** Eric Rohmer. **Instr-ass:** Lorraine Santoni. **Foto:** Nestor Almendros. **Farve:** Eastmancolor. **Klip:** Martine Kalfon. **Ark:** Nicole Rachline. **Tone:** Jean-Pierre Ruh. **Medv:** Bernard Verley (Frédéric), Françoise Verley (Hélène), Zouzou (Chloé), Daniel Ceccaldi (Gérard). **Længde:** 97 min. (Stopur) **Censur:** Ingen. **Udl:** Dan-Ina. **Prem:** Alexandra 23.11.72.